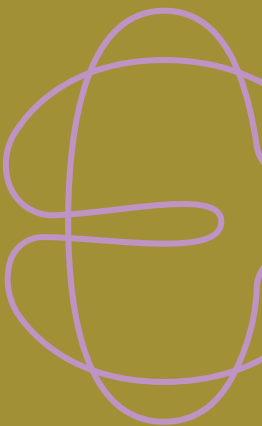

LETRES I MOLÈCULES

**Ciència, tecnologia
i humanitats a la
literatura catalana**

Jo tenia catorze anys, i després quinze i setze, i encara que el pare havia caigut del pedestal feia temps, la nostra relació se sostenia pels seus relats de quiròfan, que eren vius i entusiastes, una mica com si el pare hagués sublimat l'eufòria que voldria haver sentit davant d'una òpera o d'un lied de Schubert i l'hagués invertit al quiròfan.

Imma Monsó,
La dona veloç (2012)

MEDICINA I CIÈNCIES DE LA VIDA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

I ara què passarà amb el
padrí Miquel, Marissa?

Està mort, amor.

Anirà sota terra en una caixa.

Però el seu cos encara
existeix.

Efectivament.

Es mou alguna cosa,
dins el seu cos?

El cor ja no li bombeja.
Si el cor no funciona, les
cèl·lules es queden sense
oxigen i caput. Ara
s'anirà apagant del tot.

Llavors encara s'està morint,
no menteixis.

Per a nosaltres ja està mort,
perquè ni parla ni pot
sentir-nos.

Hi ha molta gent que
ni parla ni hi sent
i no estan morts.
Pèssim criteri.

Irene Pujadas,
“L'època dels perquès”, dins
Els desperfectes (2021)

[Nota: Irene Pujadas, graduada en
Humanitats, és alumni de la UPF, i el
2020 va guanyar el premi Documenta
amb aquest volum de contes]

MEDICINA I CIÈNCIES DE LA VIDA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

Una terrible fiblada
sembla partir-me el cor;
una sensació agudíssima,
penetrant-me per entre dues
costelles, invadí tot mon ser
posant en vibració tots mos
nervis, arribant al paroxisme
del dolor a produir-me
un esvaïment de cap fins
a perdre el món de vista.
Fou sols curts moments;
al revenir-me, em trobava
de peus a terra estontolat
sobre la màrfega i sentia
un doll de sang encesa que,
lliscant-me pel cos avall,
s'escorria per terra. Enmig
del greu dolor que encara
em doblegava, sentia una
mena de sensació benfactora
com la del malalt a qui el
doctor, d'un cop de llanceta,
ha rebentat un tumor ple de
posterma. Aquesta sensació
benfactora semblava afectar
directament el cap, qual
potència se m'aclaria com si
despertés d'un pesat son.

Marià Vayreda,
La punyalada (1904)

MEDICINA I CIÈNCIES DE LA VIDA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

No m'escoltava. Era a les portes de la mort i el cap no em responia. Només se'm presentaven, absurdament, les imatges d'un somni antic i superflu. Però quan ja aixecava la destal, en Batís va patir un llampec d'intel·ligència, que il·luminava la seva expressió igual que un meteorit creua l'atmosfera. Encara amb l'arma alçada, em va mirar amb la felicitat d'aquell científic que un dia va obrir els ulls al sol fins que l'exposició li va cremar les retines, només per saber quant de temps la vista humana podia resistir la llum.

Albert Sánchez Piñol,
La pell freda (2002)

MEDICINA I CIÈNCIES DE LA VIDA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

Ho comentava l'altre dia amb una octogenària, plàcidament assegudes a l'ombra d'un cedre del jardí. Ella no ho tenia clar i exclamà: “Si el cervell és el que mana, com diu vostè, m'agradaria saber qui mana el cervell. ¿No es pot equivocar a l'hora d'ordenar el que han de fer les cames, el budell gros, els pulmons o la llengua?”, i amb un gran sentit pràctic de la vida, l'eixerida coetània oposava als teoremes els enigmes no resolts de la quotidianitat dels vells... i dels joves.

Teresa Pàmies,

L'aventura d'envellir (2002)

MEDICINA I CIÈNCIES DE LA VIDA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

